

Також необхідно пам'ятати, що успішна виробнича діяльність підприємства та його платоспроможність за рахунок впровадження прибуткових проектів ще не страхує від банкрутства. У центрі уваги аналітиків повинно бути питання ліквідності — забезпечення достатніх коштів, що знаходяться в обороті підприємства, та своєчасного погашення короткострокових зобов'язань.

Література

1. Давидович І.Є. Контролінг: Курс лекцій – Тернопіль: ТАНГ, 2003. – 186 с.
2. Корнієнко І.Г. Сутність і проблеми контролінгу /І.Г.Корнієнко //Науковий вісник Чернівецького торговельно-економічного інституту КНЕУ. – Чернівці: Книги – XXI, 2009. – Вип.3 Економічні науки. – С.45-53.
3. Фалько С. Г. Контролінг та його національні особливості /С. Г. Фалько// Економіка та держава. – 2007. – №10 – С.14-18.

Любов Заставнюк

Тернопільський національний економічний університет

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОДОВОЛЬЧОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

З середини 70-х рр. ХХ ст. у зв'язку із соціально-економічними процесами у країнах, що розвиваються активізувався розгляд світовим співтовариством проблеми забезпечення продовольчої безпеки населення. Водночас мало місце загострення глобальних протиріч, коли перевиробництво продовольства у економічно розвинутих країнах супроводжувалося масовим голодом і недоїданням населення у низці країн третього світу, що наочно продемонструвало відсутність прямого взаємозв'язку продовольчої нестабільності із нерозвиненістю аграрного сектора.

Зважаючи на вище зазначені обставини, проблема забезпечення продовольчої безпеки населення стала предметом пильної уваги з боку світового співтовариства. Так, уже в грудні 1974 р. Генеральна Асамблея ООН схвалила розроблені Продовольчою і сільськогосподарською організацією ООН «Міжнародні зобов'язання по забезпеченню продовольчої безпеки у світі» [1, с. 108]. Проблема продовольчої безпеки є надзвичайно актуальною і для України, незважаючи на наявність родючих чорноземів та сприятливий клімат.

Проблема продовольчої безпеки посідає провідне місце у загальній національній безпеці кожної країни, так як є обов'язковою умовою та передумовою соціально-економічної стабільності держави.

У міжнародних угодах поняття «продовольча безпека» трактується як «стан економіки, при якому всім і кожному гарантується забезпечення доступу до продуктів харчування, питної води та іншим продуктам в якості, асортименті і обсягах, достатніх для фізичного і соціального розвитку особистості, забезпечення здоров'я і відтворення населення країни» [2, с. 348].

Проведеними дослідженнями встановлено, що у Конституції України відсутні прямі норми щодо національної продовольчої безпеки. Одним із концептуальних законодавчих актів у системі національної продовольчої безпеки України є Закон України «Про основні засади державної аграрної політики на період до 2015 року» від 18 жовтня 2005 року, який направлений на забезпечення сталого розвитку аграрного сектора національної економіки на період до 2015 року.

Система національної продовольчої безпеки ґрунтується на наступних принципах: самозабезпеченості, незалежності, доступності та якості, які необхідно враховувати у процесі формування державної політики у контексті забезпечення продовольчої безпеки. Окрім цього необхідно забезпечити ефективний розвиток харчової промисловості, сприяти налагодженню зовнішньоекономічної діяльності у сфері харчової промисловості, забезпечити населення належним рівнем доходів, гарантувати якість та дотримання показників збалансованості продовольства. На рис. 1 представлено типову структуру продовольчої безпеки.

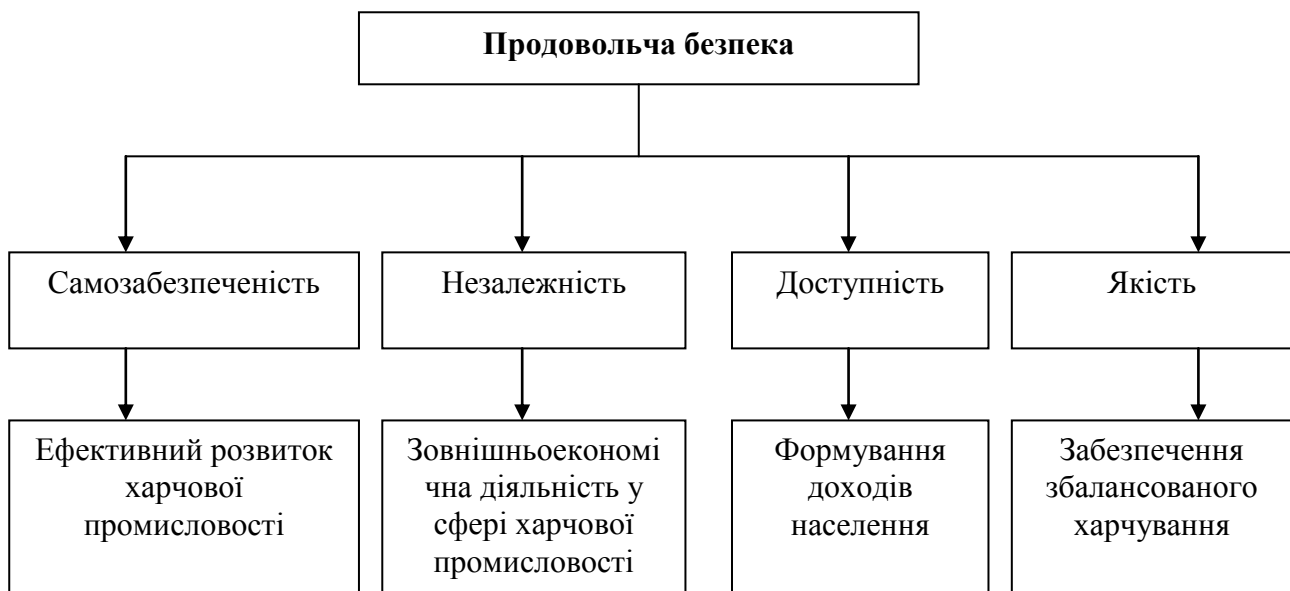

Рис. 1. Типова структура системи продовольчої безпеки

Нами з'ясовано, що в останні роки в Україні рівень продовольчої безпеки знизився до критичної межі, де на основі врахування показників калорійності та якісного складу раціону харчування поступово перейшли від рівня розвинених країн (3300 – 3800 ккал) до межі продовольчої безпеки (2500 ккал). При цьому

на основі оцінки споживання протеїнів тваринного походження Україна знаходиться нижче межі продовольчої безпеки.

Такий стан продовольчої безпеки нашої країни зумовлений наявністю наступних проблем:

– незавершеність реформування аграрного сектора економіки країни, що сповільнює розвиток сільськогосподарського виробництва, зокрема галузі тваринництва та рослинництва;

– низька ефективність господарської діяльності підприємств АПК;

– незбалансованість внутрішнього продовольчого ринку у контексті попиту-пропозиція;

– нерозвиненість зовнішньоекономічних зв'язків;

– зростання диспаритету цін в сільському господарстві;

– низька конкурентоздатність продовольства за якісними характеристиками;

– вирішення проблеми контрабанди продовольства;

– інші.

Таким чином, вирішення окреслених проблем неможливе без формування дієвої законодавчої бази щодо забезпечення належного рівня продовольчої безпеки України та сталого розвитку аграрного сектора економіки.

Література

1. Зеленська О.О. Система продовольчої безпеки: сутність та ієрархічні рівні / О.О. Зеленська // Вісник ЖДТУ.- 2012. - № 1 (59). - С.108-112

2. Гойчук О.І. Продовольча безпека. Монографія. / О.І. Гойчук. – Житомир: Полісся, 2004. – 348-359 с.

3. Закон України про основи національної безпеки України // Відом. Верховної Ради України. - 2003. - № 39. - Ст. 351.

Микола Зось-Кіор
Полтавський національний
технічний університет імені Юрія Кондратюка

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОВАЙДІНГ В УПРАВЛІННІ ЗЕМЕЛЬНИМИ РЕСУРСАМИ АГРАРНОГО СЕКТОРУ ЕКОНОМІКИ

Суб'єкти аграрного виробництва за своєю сутністю є науково-виробничими підприємствами. Дане твердження обумовлене рядом причин:

1. Високою наукомісткістю галузі.

2. Присутністю сортовипробувальних експериментальних ділянок, племінної справи.